
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

A TE JAVADRA - 3.

2Korinthus 6

2016.NOVEMBER 6.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Jelenések könyve 13,11-18

Imádkozzunk. Mind jó Urunk, amit cselekszel, szent a Te akaratod. Imádságunkban, magasztalásunkban is kimondjuk ezt, hálát adva jószágodért, megtartó kegyelmedért, csodálatos vezetésedért, vigasztalásodért, erőidért, a gyógyításokért, életünket megújító szent kegyelmedért, de mindenek fölött Jézus Krisztusért, mert Őbenne nekünk megváltást szereztél, általa velünk megbékéltél, gyermekeiddé fogadtál, az élet és az üdvösség szövetségébe felvettél, és abba az új életig, a feltámadásig, megtartasz, hogy majd az örök életbe befogadj bennünket. Ezért is köszönjük Mennyei Atyánk, hogy nap mint nap táplálsz bennünket szent Igéddelel, reánk ragyogtatod igazságodat, megmutatod számunkra Jézus Krisztust, hogy mi szent igyekezettel, elkötelezéssel Lelked erejében formálódjunk, alakuljunk, hogy egészen majd Őhozzá legyünk hasonlatosak. Kérünk Mennyei Atyánk, bocsásd meg restségünket, hitetlenségünket, életünk megannyi méltatlan dolgát, bocsásd meg, hogy törvényedtől, szent akaratodtól elhajoltunk, nem tiszteltünk Téged igazán, és nem töltöttük be szeretetednek parancsolatát. Töröld el minden bűnünket, oldozz fel vétkeink terhe alól, Lelked erejében most is, ma is, ezen az órán is, itt, az istentisztelet közösségében is újíts és eleveníts bennünket. Megnyitjuk szívünket, hívunk szent hívással, add a Te Szentlelkedet, áraszd ki reánk kegyelmedet bőséggel, szent akaratod szerint. Krisztusért, megváltónkért kérünk, hallgasd meg imádságunkat, könyörülj meg rajunk. Ámen

Textus: A mi szánk megnyílt ti néktek, korinthusiak, a mi szívünk kitért. Nem mi bennünk vagytok szorosságban, hanem szorosságban vagytok a ti szívetekben. Viszonzással (mint gyermekeimnek szóló) tárjátok ki ti is szíveteket. Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, az mint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annakokáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt

mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr. (2Korinthus 6,11-18)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Az előző két alkalommal, Pál apostol Római levelének 13. részén elindulva, arról a kérdésről szóltunk, hogy mi köze van a keresztyéneknek az államhatalomhoz, vagy mi köze az egyháznak az államhatalomhoz? Minket, 21. századiakat a világ megannyi forradalma, lázadása, viszálya, anarchiája után meghökkentett és meg is rendített Pál apostol egyenes és világos szava: mindenki engedelmeskedjen a felsőbb hatalmasságoknak! Aztán a legutóbb elmondottam az ellenállási záradékot is, mert az engedelmisségünkhöz, Istentől parancsolt jó polgári erényeinkhez hozzátartozik egy záradék is, egy ellenállási, de még inkább függetlenségi záradék, arra az esetre, ha az államhatalom nem a gondviselés szerinti szerepét tölti be. Mit tehetünk mi akkor, hogyan álljunk ellen vagy hogyan ne álljunk ellen? Sok mély megfontolást hallottunk erről. Ma azonban, még egy részben beszélnünk kell egy olyan hatalomformáról is, amely magába vonja a politikai, állami hatalmat, mondjuk így: a gondviselés rendjét, és az isteni hatalmat, a spirituális hatalmat.

De ebben az esetben nem teokráciáról van szó, mint a régi Izraelben, hanem ennek a megcsúfolásáról vagy a paródiájáról. Ezért olvastam fel a Jelenések könyvének 13. részéből a nagy fenevad prófétájáról szóló jövendölést. Ebben a jövendölésben, a mennyei látnok, János apostol világosan leírja ezt a lehetőséget is. És ha meggondolom a sorrendet, lehet, hogy fordítva is kellett volna kezdeni. A nagy fenevaddal kellett volna kezdeni, aztán a mi szabadságunkkal, aztán azzal a kérdéssel, hogy mi a teendő, ha a gondviselés rendjét elsikkasztja az ember, ha egy hatalom visszaél Istentől kapott mandátumával? És talán a legvégére kellett volna hagyni azt, amit Pál apostol a Római levélben mond, hogy mindennek ellenére is, hogy mindezzel együtt is, minden lélek engedelmeskedjék a felsőbb hatalmasságnak, mert az Isten szolgája az a te javadra.

De nem bánom ezt a mostani sorrendet sem, mert éppen így érkezünk a 2. Korinthusi levélhez, annak sokat idézett és híres passzusához, amit Pál apostol a korinthusiak lelkére köt. A korinthusiak – mondja az apostol – szorosságban vannak, elvesztették azt a tágas teret, amelyről a zsoltáros olyan szépen beszél: Isten tágas teret adott neki, lábát ékes kőre állította, kinyitotta a szabadság nagy lehetőségét. Pál jól érzékeli a korinthusi nyomorúságokon, a bajokon, a vitatkozásokon, a sértődéseken, hogy nem pusztán a külső körülmények romlottak meg ott Korinthusban, vagyis nemcsak a saját koruknak, saját városuknak, saját világuknak megannyi baja szorult rájuk. Azt mondja nekik: ha szorosságban vagytok, nem bennünk vagytok szorosságban, hiszen a mi szívünk megnyílt, a mi lelkünkben véghetetlen tér nyílt számotokra, – szívetekben vagytok szorosságban. És jelzi, hogy miből támad ez a szorosság. Kérdéseket tesz fel: ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége van igazságnak hamissággal, vagy mi közös-

sége van világosságnak sötétséggel, vagy mi egyezése van Isten templomának a bálványokkal, és mi közössége van Krisztusnak a Béliállal?

Erről a Béliálról kell néhány szót szólni. Különös név ez, vagy inkább megnevezés. Az Ószövetségben számos helyen találkozunk vele, és Pál apostol is úgy idézi ezt a korinthusiaknak, mint akik többé-kevésbé tisztában vannak a név, mit jelentésével. Mi ez a Béliál, ki ez a Béliál? Az szó azt jelenti, ami vagy aki mindenféle méltóság vagy érték nélkül való. Ha az Ószövetséget fellapozzuk, azt találjuk, hogy a Biblia-fordítók olykor meghagyják a szót, Béliál, máskor, értelmezve fordítják. Például, amikor Anna elmegy Silóba imádkozni, hogy Isten ajándékozza meg gyermekkel, és ott egy elragadtatott, eksztatikus imádságot mond, mire Éli, a főpap azt hiszi, hogy egy részeg asszony imádkozik ott és hessegentgetné el onnan, mire Anna könyörgőre fogva odafordul hozzá és azt mondja: ne tekints engem rossz asszonynak, azaz: Béliál lányának (1Sámuel 1,16). Aztán ugyanitt azt olvassuk, hogy Éli fiai megromlottak, elfajultak, Béliál fiaivá lettek (1Sámuel 2,12), ez ott, abban a helyzetben nem azt jelenti, hogy bálványimádókká lettek, hanem korrumpálódtak. Béliál tulajdonképpen nem is bálványt jelent, majd erről is szölok, hanem a megromlást. Azt amikor a dolgok a fonájkukra fordulnak. Mi köze az igazságnak – kérdezi Pál apostol – a hamissággal, mi köze a világosságnak a sötétséggel, mi köze a Krisztusnak, minden üdvösség szerzőjének, a kegyelem Urának, az örök életre bevezető Úrnak Béliállal, a semmivel, a senkivel, az értéktelenséggel? Más esetekben az Ószövetségben gyalázkodást jelent. Amikor például Dávidnak menekülnie kellett, mert a saját fia, Absolon fellázadt ellene, menekülése közben az út szélén megjelent egy Símei nevezetű atyafi, a Saul rokonságából és gyalázní kezdet őt. Így szokott ez lenni, ugye, – vesztőre áll a király, hát lehet szidni, már nem ő a király, megpuccsolták. És így kiabál ellene Símei: vérszopó is istentelen ember (2Sám 16,7). Nos, ez az istentelen (vagy gyalázatos) ember, ahogy a bibliai fordítások ezt visszaadják, ez itt: Béliál fia, aki semmit nem ér, aki mindent a fonákjára fordít. Más esetben gonoszság fiának fordítják, Béliál a gonosz maga.

Nos, amikor Pál apostol a korinthusiakat kérdezi: mi egyezése Krisztusnak Béliállal? –, akkor ebben a szóban ott van minden rossz, a gonosz, a minden jót tönkretetevő, mindent a visszájára fordító, és ezért ott van benne az istentelenség és az Isten elleni lázadás is. Nem szoktam a szószerkről hosszasan verseket idézni, mert rossz a memóriám, úgy hogy most leírtam John Miltonnak az Elveszett paradicsomból azt a leírását, amelyben versbe szedi, hogy az angyalok bukása után mi-féle spirituális hatalmak érkeztek a földre, hogy megromtsák az Isten és az ember közti csodálatos teremtési szövetséget. Beszél először Molochról, ez bálványisten volt, akinek emberáldozatot kellett bemutatni, aztán beszél Tammuzról, aki a termékenység istene volt, és jött Dágon, meg a többi, és aztán azt mondja:

jött végre Béliál,
kinél bujább szellem nem hullott az Égből,
s romlottabb: bűnt szeretni önmagáért;

szentélye nincs, oltára sem tüzel,
de kéjjel, kénnyel, vajh, ki fertezett
nála többször Isten-szentélyt, midőn
pap lett istentelen, mint Éli sarja?

Angolul ez így van: When priests turn atheist – amikor a papok ateistává lettek. Nemrégiben olvastam egy újsághírt egy másik kontinensről, most nem is kívánom megnevezni, hogy egy protestáns egyházban egy lelkész (lelkész, mindegy, egy lelkész) bejelentette a szószékről, hogy ő ateista. Azt hiszen, ha ilyen történik az anyaszentegyházban, hát ha bejelenti, utána összecsomagolja a palástját, leteszi a lelkészi hivatalba, kezét ad a gondnoknak, leadja a templomkulcsot és keres magának más kereső foglalkozást. De abban az egyházban vita tört ki, hogy papkodhat-e továbbra is vagy inkább ne papkodjék! És már egy esztendeje tart ez a vita, a véleményszabadságnak, az emberi méltóságnak, a gondolat-szabadságnak, a mindent befogadásnak az égisze alatt, - nyilván, mi másnak az égisze alatt? Amikor a papok ateistává lesznek– ekkor működik Béliál.

És azért sem nevezem meg közelebbről ezt az országot és ezt az egyházat, mert ez nem páratlan. Hiszen Milton is azt mondja, éppen Éli fiai kapcsán: amikor a papok lettek istentelenné, mint Éli fiai, – akik a Béliál fiai, a gonosz gyermekei lettek. Egy spirituális erőről vagy hatalomról van itt szó, és erről olvastunk a Mennyei jelenések könyvében is. Ezért nem olvastam fel a Jelenések könyve egész 13. részét, az elejét, amikor láthatjuk fölemelkedni az Antikrisztust, hanem csak az Antikrisztus prófétájáról szóló részt olvastam fel. Ennek, mondja János, hatalom adatott, hogy bélyeget helyezzen el az embereken. Bálványszobrot készített az Antikrisztusnak, hódoltatja a bálványszobor előtt a szabadokat, a rabszolgákat, a szegényeket és a gazdagokat, az öregeket és a fiatalokat. De aki nem hódol meg, hatalma van arra, hogy megölje.

Voltaképpen erről beszél Pál apostol is a korinthusiaknak, és ezt a különös paradoxont szeretném most ide hozni. Azt mondja az apostol: korinthusiak, nem a mi szívünkben vagytok ti szorosságban, hanem a saját szívetekben vagytok szorosságban. Béliálnak, legyen az valami szellemi valóság, legyen az valami emberformában megjelenő hatalom, legyen az egy állami apparátus, legyen bármi, amiről azt mondja Milton: a bűnt szeretni önmagáért, nos, ez Béliál lényege: a bűnt szeretni önmagáért! Béliál propagandájában és ideológiájában ott van az ígélet és a kecsegtetés, hogy végtelen tágasságot ad az embernek. Ezért azt kell mondjam, hogy Béliál mai korszellem – a mindent szabad, a mindent lehet szelleme, az önbecsapás szelleme, hogy hamarost végtelen tágasság nyílik az ember előtt. És mire nyílik végtelen tágasság? – az önmegvalósításra. Néha én magam nem veszem észre, mikor beszélgetek valakivel, és ráfordul a szám erre a szóra: önmegvalósítás. De most azt kérem mindenkitől, hogy gondoljon bele mélyebben –önmegvalósítás. Egyetlenegy vonatkozást hozok csak ide, tökéletesen érteni fogjuk, miért kérem ezt.

Élt a 16. század elején egy kitűnő tehetség. Jogásznak tanult, majd egy életveszedelemből való szabadulás után följánlotta önmagát Szűz Máriának és Szent Anná-

nak, belépett az első kolostorba, azok éppen ágostonosok voltak, fölfedezték, hogy fantasztikus intellektus, kitanították, és egy akkor induló kis egyetemen ő lett az Újszövetség professzora. Az egész életét arra tette föl, hogy megvalósítsa önmagát. És ez már szép karrier. Az édesapja egy parasztból lett bányász-mester volt, ő az első értelmiségi a családban, ez abszolút karrier, érdemes tehetség. Már csak az van hátra, hogy Istennél is megvalósítsa önmagát. De folyton falba ütközik -, vagy inkább önmagába. És belehasított az evangélium olvasása nyomán a kérdés: hogyan lehet nekem Isten elé odaállni, és legtökéletesebben produkálni, és elnyerni a kitűnő bizonyítványt és bevonulni vele a mennyek országába? De az evangélium válasza az, hogy nem lehet. És akkor ez az önmegvalósítás hirtelen szorossággá vált ebben a fiatal emberben, és a kérdése megváltozott: hogyan találok kedvezést, hogyan találok meg az irgalmas Istent? Hogy találok meg az igazságos Istent, aki megkegyelmez, de nem úgy, hogy szemet huny a hibáim fölött? Mert az nem irgalmasság, hogy szemet hunyunk valami fölött, vagy megegyezünk: te is elnézed, én is elnézem! Ez a bűn sunyi szövetsége. Hanem aki irgalmas, az fölemel engem esendőségemből, nyomorúságomból. Egyszer idéztem már ennek a nagy tehetségnek, Luther Mártonnak a visszatérő álmát; azt álmodta, hogy egy lajtorján hág fel a mennyek országába. És amint egyre följebb és följebb jut, egyszer csak arra eszmél, hogy ez a létra embercsontokból van rakva. Az ősei csontjából, a barátai csontjából, az elárult társak csontjából, az átgázolt emberek csontjából – és nem ér sehova ez a létra, nem ér el az Isten trónjáig. Idéztük Pál apostolt is a Római levélből: óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem a halálnak e testéből? De mit mond Béliál? Gyertek, tágas teret, végtelen lehetőséget, a lehetőségek fölfoghatatlan változatosságát kínálok nektek önmegvalósításul. És azt mondja Béliál: legyen ilyen az egyház is, mert akkor jó az egyház, hogyha ezt fölkinálja. Akkor jó fejek a papok, hogyha erről prédikálnak, akkor ügyesek a presbiterek, hogyha erre hívogatják az embereket.

Nos, ebben éltek ott a korinthusiak. De egyszer csak kiderül (és mindig kiderül!), hogy Béliál véghetetlen tágassága a legnagyobb szorosság, hogy ez a mindenre való megengedés ez az ember abszolút gúzsba kötése, ez a nagy igyekezet, nagy erőösszpontosítás, nagy élet-átrendezés valójában a lényegnek az elveszetegetése. És amikor arról beszélünk, hogy miért mondja Pál: minden lélek engedelmeskedjék a felsőbb hatalmasságoknak?, vagy: hogyan viszonyuljunk az államhoz a politikához? –, ki sem merem jelenteni, kedves testvérek, roppant el vagyunk tévelyedve. A magyar ember különösen, mert kormányzatról, hatalomról, politikáról már csak káromkodva beszél, holott a gondviselés egyik eszközéről kellene szólnia. Hadd idézzem azt a régi, szép 16. századi tanítást, amit Bullinger, a zürichi reformátor fejt ki a Második Helvét Hitvallásban, hogy tudniillik: a gondviselés eszközeit nem szabad megvetni. Ha pedig számomra áldásul lehet egy orvos gyógyító keze, ha nekem áldásul van egy jó tanító, aki megtanít a betűvetésre, egy mesterember, aki megtalpalja a cipőmet, egy pék, aki ízletes kenyeret süt, – akkor az állam is Isten szolgálója – ahogy Pál apostol mondja –, a te javadra, épülésedre, hasznodra. Ezért kéri Timótheust, hogy rendelje el a gyülekezetben: tartassanak

könyörgések királyokért, fejedelmekért, hatalmasságokért, minden uraságokért, hogy nekünk békés időnk legyen, hogy igaz szívvel, teljes szabadságban készülhessünk az üdvösségre, hogy ne teljen mással az életünk – ahogy Kálvin mondja –, mint az eljövendő életről való elmélkedéssel.

Na, de hát így van ez, testvérek, mindig így van ez? A mai kor államalkotó, törvényhozó, alkotmánycsináló, nagy politikai eszménye a Béliál eszménye: a „mindent szabad” révülete, a korlátatlanság eszménye. Pál pedig rámutat a korinthusiakra és azt mondja: kedves korinthusiak, nem az a bajotok, hogy volna még egy csomó dolog, amit nem tehettek meg, nem az a bajotok, hogy ez a szigorú Pál apostol rátok mennydörög, hogy vigyázzatok már és ezt ne tegyétek, azt ne tegyétek! Vajon a ti apostolotok, Pál egy borzasztó fundamentalista valaki, egy erkölcscsősz, egy vaskalapos, aki élvezi, hogy gúzsba kötheti a keresztyéneket? Nem veszítek észre, korinthusiak, hogy a szívetekben vagytok szorongásban? Hát nem veszítek észre, hogy olyasmire indultok és vállalkoztok, ami lehetetlenség? Mi köze van a világosságnak a sötétséggel, és miért álltok ti a hitetlenekkel felemás igába? Miért gondoljátok azt, hogy ha beálltok velük felemás igába, akkor majd az üdvösség felé fogják húzni ők is? Éppen ellenkezőleg: felemás igában lenni azt jelenti, hogy behajtottad a fejedet a járomba, a nyakadra tették azt, és másfelé rángatnak. Hát most miért sóhajtozol, hogy oda a nagy szabadság, hogy oda a végtelen lehetőségek világa, hogy rabszolgája lettél egy illúzióknak?

Tertullianus egyházatya, amikor saját korának a tévelygőivel vitatkozik, jól látja mindezt. Persze, ő filozófiának nevezi ezt a világszemléletet, de nem kell a kifejezéstől megijedni, abban a korban, Krisztus után, a 2., 3. században, különösen Észak-Afrikában azt nevezték filozófiának, aminek ma az Egyesült Államokban nevezik. Ez nem Immanuel Kant okosságát vagy Hegel elvonatkoztatott titokzatos gondolatait jelenti, legkevésbé Aristotelest vagy Platont. A filozófia itt azt jelenti: modus vivendi. Mi a filozófiád? – kérdezi az egyik vállalkozó a másiktól. Csak minden második kuncaftomat csapom be – feleli az. Hát ez egy jó kis filozófia, ugye?! Mi a filozófiád? Nem teszek túl sok súlyt a mérleg aljára, nehogy hamar észrevegyék, hogy hamis mérleggel mérek -, mit ne mondjunk, ez is egy filozófia. Ellopom a tudóstársam szellemi termékét, plagizálok – mondja egy harmadik. Na, hát ez is filozófia. Most ahogy zajlanak a nagy elnökválasztási kampányok a nagy országban, elmondja ott a hölgy is, meg a vigéc is, a két szöke ott az Egyesült Államokban, hogy mi a filozófiájuk. Már mint az életfilozófiájuk. Így érti Tertullianus is a 3. században, amikor azt mondja, hogy: mi köze van Jeruzsálemnek Athénhez, mi köze van az akadémiának a egyházhoz, mi köze van az evangéliumnak a filozófiához, és az igazságnak a hamissághoz? Mi köze van a Krisztus megváltott és megszabadított gyermekeinek a bűn rabszolgáihoz? Mi köze van az irgalmat nyert gyermekeknek, az örök életre meghívottaknak, akik így tudnak ujjongani, hogy nincs kárhoztatásuk azoknak, akik a Jézus Krisztusban vannak, mi közük van nekik azokhoz, akik Béliál szellemében még mindig az önmegevalósítás bálványa körül forognak? Mert amit Milton mond – a bűnt szeretni önmagáért! – abba beletartozik az is, hogy szeretni azt, aki szereti a bűnt,

és: törvényt hozni, hadd szeressék az emberek a bűnt, meg törvényt hozni: hogy nincs is bűn, - sőt, törvényt hozni, hogy nincs törvény. Nincsen bűn, csak végtelen szabadságok vannak – ennek a filozófiának mi köze az evangéliumhoz, az ilyen akadémiának mi köze van az egyházhoz?

Egyszerűen, amikor az apostol szavát fontoljuk: mindenki engedelmessé válik a felsőbb hatalmasságnak, – jó, ha mindig beleértjük azt, hogy azért, mert Istennek szolgálja az; és jó, ha tisztán és világosan látjuk, hogy a szolgák föllázadhatnak. Jézus mond erről példázatot (Lukács evangéliuma 12). Elment a gazda, távol van, és az egyik szolga átveszi helyette a tisztet. Fölövezi magát és szolgál szolgatársainak: megteríti az asztalt, és segíti őket. A másik meg azt mondja: távol van a gazda, sőt, nincs is (ateizmus!), és elkezd a többiekkel basáskodni, uralkodni, ütni-vágni őket, majd hazajön a ház gazdája... Szerelmeseim, magatokért bosszút ne álljatok, enyém a bosszúállás, én majd megfizetek! De azt is mondja Pál: ne legyetek velük felemás igában, szakítsátok el magatokat tőlük. És ez nem a fizikai elkülönülést jelenti. A mi Jézus Krisztusunk megtanított minket erre. Pál apostol sem azt kéri: tessék gettőt csinálni, valami kis keresztyén szüveget, kimenekülni a világból és valahol létrehozni egy Isten-városát. Abból sose lesz jó. Jézus is azt mondja: Isten felhossa a napját jóról gonoszra, esőt ad igaznak és hamisnak egyaránt. Itt tehát szellemi mozgásról van szó, meghatározó irányról. Merre megy ez az iga, amibe beállsz, merre húzol, – az elveszésbe, a romlásba, vagy Isten igazsága felé?

A modern kor, testvérek, nem modern. A modern kor ugyanolyan, mint volt az első keresztyének idején, a modern város nem modern város, ugyanolyan, mint volt Korinthus, a modern eszmények nem modernek, ugyanolyanok, mint a régi-ek; Béliál sem új alakzat, régi úr ő a lelkek fölött, régi bűnre csábító, régi szabadság-kínáló és rabszolgaságba döntő, régi csaló, régi szétdobáló és régi vádló.

Még azt itt hozzá kell tennünk, hogy az apostol utal korábbi levelére, amellyel megbántotta a korinthusiakat. De nem bánom – mondja – csak térjete meg végre! Azt akarja megérteti a korinthusiakkal, és velünk is, hogy szemrehányása a megjobbítást, megtérést, az Isten igazságához való visszahívást jelenti. Amikor viszont azt mondja: mi köze Béliálnak Krisztushoz? -, akkor kimondja a rossznak az egyik legfőbb tulajdonságát: bűnre csábít, aztán bevádol, bevisz a rosszba, aztán feljelent. Hagyja, segít, meggyőz, hogy letérj az Isten útjáról, és ha megtetted, megvan ellened a panaszirata. Mi egyezsége van Krisztusnak Béliállal? Krisztus nem a vádlónk, hanem a felszabadítónk, Krisztus nem a kárhoztatónk, hanem az üdvözítónk. Ezért kérdezi Pál apostol a Római levélben: ki szakít el bennünket Isten szeretetétől és kicsoda vádol bennünket és kicsoda kárhoztat bennünket? Hiszen Krisztus, megszabadított, Krisztus üdvösséget adott! Kérdezzétek meg, testvérek, magatokat is, szíveteket, lelketeket: mi egyezsége Krisztusnak a Béliállal, mi köze van világosságnak sötétséggel, s kell-e a hívőnek a hitetlennel felemás igában járni? Az apostol azt mondja: menjetek ki közülük, szakadjatok el, tisztátalant ne illessetek, és azt mondja az Úr: magamhoz fogadlak titeket, leszek nektek atyátok és ti lesztek fiaim és leányaim – ezt mondja a mindenható Úr. Ámen

Imádkozzunk! Oldozz fel bennünket, Urunk. Sokféle felemás iga van ebben a világban, oldozz fel bennünket egészen, minden kényszer, az önmegvalósítás rettenetes révülete alól, hogy csak Veled akarjunk szövetségben lenni, csak Hozzád akarjunk tartozni, csak a Te erőidből akarjunk élni. Add, hogy boldog szívvel elfogadjuk, csak Krisztusban van a megoldás bűnre, halálra, csak Benne van út Tehozzád, feltámadásra, igaz életre. Annyi szorosság van a szívünkben, alkuk, meghunyászkodások, beletörődések. Tégy egészen szabaddá, és a Krisztus tágasságában vígy át bennünket Mennyei Atyánk a sötétségből és halálból, az Ő dicsőséges országába. Adj hát bölcsességet megkülönböztetni, látni és tudni, mi az, ami Te tőled való, mi az, ami fontos és számít, mi az, ami gazán meghatározza az életünket, és mi az, ami lényegtelen, és akként is kezelni. Adj bölcsességet gondviselésed eszközeivel élni, mint szabad gyermekek, és adj elkötelezést betölteni szereteted törvényét, hűségesnek lenni igazságodhoz, gyakorolni az irgalmasságot, a szabad szívűséget, megosztani életünket másokkal, s rámutatni szüntelenül az igaz élet forrására, a mi Urunk Jézus Krisztusunkra.

Segíts Urunk, annyi kísértés, annyi nyomorúság, annyi erő vesz bennünket körbe, és a szívünk sem szabad mindig. De boldog szívvel halljuk, hogy akik a Jézus Krisztusban vannak, azoknak nincsen kárhoztatásuk, akik a Lélek törvénye szerint járnak, Benned boldog gyermekek, nyomorúságok, háborgattatások, üldözteségek, elesettségek, testi bajok és az élet minden terhe közepette is, mert a Te szeretetedtől őket már senki és semmi nem választhatja el. Hadd járjunk Krisztusban, Lelked törvénye szerint, megmaradva a Te szeretetedben. Ámen